

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 001667 25 U 2
Zenica, 20.02.2025. godine

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi uz sudjelovanje zapisničarke Mandžuka Jasmine u upravnom sporu tužitelja K. R., ulica ..., Općina O., zastupan po punomoćniku advokatskoj kancelariji Vila Nermina ulica Branilaca Sarajeva broj 23/2, protiv rješenja tuženog organa Federalne uprave za geodetske i imovinsko – pravne poslove Sarajevo broj: 07-27-2-859/2024 od 06.12.2024. godine, u predmetu raspravljanja uzurpacije državnog zemljišta, odlučujući o tužbi od 22.01.2025. godine, donio je dana 20.02.2025. godine slijedeću

PRESUDU

TUŽBA SE ODBIJA KAO NEOSNOVANA.

Obrazloženje

Tužitelj K. R. iz O., zastupan po punomoćniku Advokatskoj kancelariji Vila Nermina iz Sarajeva podnio je dana 22.01.2025. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog organa Federalne uprave za geodetske i imovinsko – pravne poslove Sarajevo broj: 07-27-2-859/2024 od 06.12.2024. godine kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja od 05.04.2024. godine podnesena protiv rješenja Službe za ekonomske poslove Općine Olovo broj 04-27-3-640/24 od 18.03.2024. godine, a kojim rješenjem je naloženo tužitelju kao uzurpantu da napusti uzurpirano zemljište državne svojine označeno kao kč broj 264/4 zvana „Ogorevina“ kč broj: zv. „Ogorevina“, kč broj 264/10 zv. „Ogorevina“, kč broj 264/22 zv. „Ogorevina“, kč broj 264/12 zv. „Ogorevina“ KO P. starog premjera koje odgovaraju dijelu parcele broj 1399/10 zv. „Pušina“, dijelu parcele broj 1651 zv. „Put“ nekategorisani put i dijelu parcele broj 1398 zv. „Dragulje – Vresivac“ šuma, uz rok za napuštanje uzurpiranog zemljišta narednog dana od dana konačnosti istoga.

U svojoj tužbi tužitelj ističe da protiv rješenja tuženog organa i protiv prvostepenog rješenja podnosi tužbu zbog pogrešne primjene materijalnog prava, nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene Zakona o upravnom postupku sa prijedlogom da Kantonalni sud Zenica poništi osporena rješenja i predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak kako bi prvostepeni organ rješenjem dozvolio upis vlasništva tužitelju na parcelama koje su predmet postupka ili da sam riješi predmetnu pravnu stvar na način da donese presudu kojom dozvoljava upis vlasništva tužitelju na predmetnim parcelama.

U pogledu činjeničnog stanja tužitelj ističe da je po njegovom zahtjevu od 01.07.1999. godine prvostepeni organ pokrenuo postupak raspravljanja uzurpacija na nekretninama navedenim u stavu 1. dispozitiva rješenja, te da je nakon provedenog postupka prvostepeni organ donio svoje rješenje od 18.03.2024. godine, a nakon što je tužitelj uložio žalbu tuženi organ je svojim rješenjem od 06.12.2024. godine žalbu tužitelja odbio kao neosnovanu.

Tužitelj navedena rješenja smatra nepravilnim i nezakonitim, te ukazuje da upravni organi u svojim rješenjima primjenjuju odredbu člana 6. Zakona o uzurpacijama, te da je na osnovu dokumentacije zaključeno da su uzurpanti K. A. sin H. i K. U. sin S. iz P. odstranjeni sa posjeda te da je time napustio prekid posjeda te da uzurpacija nekretnina po osnovu ugovora iz 1981. godine uzurpacija poslije 8.jula.1955. godine nastala ponovnim uzurpiranjem od strane K. R., te da je ovakav zaključak prvostepenog organa nepravilan i rezultat nepotpuno i nepravilno utvrđeno činjenično stanje jer tužitelj smatra da je njegov prednik a i sam tužitelj u kontinuitetu koristili predmetno zemljište, i u tom pravcu ukazuje na rješenje iz 1963. godine kojim nije priznato pravo na upis vlasništva K. A., a pri tome ističu da se faktičko napuštanje zemljišta nikada nije desilo, zatim tužitelj ukazuje i na rješenje od 10.04.1975. godine kojim je određeno da K. A. pripada odgovarajuća naknada za napuštanje zemljišta te da takva naknada nikada nije isplaćena i na taj način isti nije napustio zemljište niti je bio dužan napustiti shodno članu 11. Zakona o uzurpacijama.

Pored navedenog tužitelj ukazuje i na zaključen ugovor o prodaji iz 1981. godine zaključen između K. A. i K. R. prema kojem tužitelj kupuje navedeno zemljište, te da zemljište ne kupuje od osobe koja 20 godina prije toga zemljište ne koristi, iz čega proizilazi zaključak neprekidnog korištenja zemljišta od strane K. A., a sve do zaključenja ugovora sa tužiteljem, te da je predmetne nekretnine koristio otac tužitelja, zatim tužitelj ukazuje i na rješenje narodnog odbora Općine Olovo od 04.04.1963. godine te da je katastar trebao brisati posjednike što nije učinjeno, a ovi navodi su potkrijepljeni stvarnim dokazima kojima se dokazuje kontinuitet posjeda prednika K. R. te da prednici K. R. nikada nisu brisani iz katastra kao posjednici.

Također tužitelj ukazuje na izjavu K. M. za koju upravni organi zaključuju da je kao svjedok nepouzdana jer je komšinica i da neće svjedočiti na štetu komšije, te da su ovakvi navodi i odbacivanje dokaza podnosioca zahtjeva paušalni, te da se mora uzeti u obzir da se predmetno zemljište nalazi u selu i da je nezaobilazno to da će svjedočiti i lica koja su poznanici, komšije i prijatelji podnosioci zahtjeva jer su najbolje upoznati sa činjenicom korištenja zemljišta, te da činjenica da je svjedok komšija podnosioca zahtjeva ne bi smela biti od utjecaja na vrednovanje iskaza svjedoka, zatim tužitelj ukazuje na član 176. Zakona o upravnom postupku prema kojem je svjedok upozoren da je dužan govoriti istinu kao i da je obavješten o posljedicama eventualnog davanja lažnog iskaza, iz kojih razloga se iskaz svjedokinje K. M. prema stavu tužitelja neosnovano odbacuje od strane prvostepenog organa kao nepouzdan dokaz.

Nadalje tužitelj ističe da u pogledu avio fotogrametrijskog snimanja tužitelj prema stavu upravnih organa nije obilježio nekretnine iz dispozitiva rješenja, koji zaključak je netačan jer je tužitelj angažovao osobu koja je predmetno zemljište obilježila, ali da su sačinjeni avio snimci uništeni prilikom poplava te da se nije u mogućnosti iste predočiti, pa na osnovu svega naprijed navedenog tužitelj smatra da je dokazao kontinuitet posjeda predmetnih parcela od prije 1941. godine odnosno od 1939. godine imajući u vidu da je K. H. shodno dokumentaciji iz historijskog arhiva Tuzla, a i iz drugih dokaza se može zaključiti da su prednici tužitelja stanovali na predmetnim parcelama na kojima su imali kuće kao i njive koje su obrađivali.

Na kraju tužitelj ukazuje na odredbu člana 9. Zakona o upravnom postupku, te da je tužitelj dokazima dokazao da ima posjed nad predmetnim parcelama, zbog čega se predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će njegovu tužbu uvažiti, osporeni akt tuženog organa i prvostepeno rješenje poništiti te predmet vratiti prvostepenom organu na ponovni postupak te da se tuženi organ obaveže da tužitelju naknadi troškove upravnog spora u ukupnom iznosu od 280,80 KM.

Dopisom broj: 07-27-2-859/2024 od 11.02.2025. godine tuženi organ je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da u cijelosti ostaje pri razlozima iznesenim u obrazloženju osporenog rješenja, zbog čega predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će predmetnu tužbu odbiti kao neosnovanu.

Uz odgovor na tužbu tuženi organ je ovome sudu dostavio sve spise koji se odnose na ovaj predmet radi odlučivanja po tužbi od 22.01.2025. godine.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa, kao i prvostepenog rješenja od 18.03.2024. godine u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama član a34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da su prvostepeni organ a i tuženi organ donijeli pravilna i na zakonu zasnovana rješenja koja se temelje na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju pravilno izvedenom zaključku u pogledu činjeničnog stanja i pravilnoj primjeni odredaba Zakona o uzurpacijama (Službeni list SR BiH, broj: 6/78), pri čemu sud nalazi da je prvostepeni organ u ponovljenom postupku odlučivanja po zahtjevu tužitelja od 01.07.1999. godine u cijelosti postupio u skladu sa obavezujućim uputama pravnih shvatanja iz presude Vrhovnog suda FBiH Sarajevo broj 04 0 U 001667 11 Uvp od 15.11.2012. godine, te da u ponovnom postupku odlučivanja prvostepeni organ, a niti tuženi organ nisu počinili povrede pravila upravnog postupka, odnosno nije došlo do povrede načela materijalne istine, niti je došlo do pogrešne primjene Zakona o upravnom postupku niti pogrešne primjene materijalnog prava kako to tužitelj neosnovano navodi u svojoj tužbi.

Odlučujući o tužbi od 22.01.2025. godine sud nalazi da je neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Iz stanja spisa dostavljenih ovome sudu proizilazi da je prvostepeni organ svoje rješenje donio nakon ponovnog provedenog posebnog ispitnog postupka a nakon donošenja presude Vrhovnog suda FBiH broj 04 0 U 001667 11 Uvp od 15.11.2012. godine.

Naime, prvostepeni organ je u ponovljenom postupku postupajući shodno odredbama Zakona o upravnom postupku, te poštujući prije svega načelo materijalne istine i načelo učešća stranke u postupku te načelo ocjene izvedenih dokaza pribavio činjenice i dokaze relevantne za izvođenje pravilnog zaključka u pogledu činjeničnog stanja, te je nakon tako provedenog postupka pravilnom primjenom odredaba člana 16. Zakona o uzurpacijama svojim rješenjem od 18.03.2024. godine tužitelju K. R. u naložio da je dužan napustiti uzurpirano zemljište državne svojine kako je to navedeno u dispozitivu rješenja te da je rok za napuštanje predmetnih nekretnina naredni dan kada je ovo rješenje postalo konačno.

Pravilno prvostepeni organ zaključuje da je ovu upravnu stvar valjalo riješiti primjenom odredaba Zakona o uzurpacijama (Službeni list SR BiH, broj: 6/78), te da se ovaj upravni postupak pokrenut od strane tužitelja zahtjevom od 01.07.1999. godine nije mogao rješavati uz primjenu odredaba Zakona o stvarnim pravima FBiH iz razloga jer u trenutku podnošenja zahtjeva isti zakon nije stupio na snagu te je postupak okončan primjenom Zakon o uzurpaciji.

Pravilno prvostepeni organ na osnovu ZK Uloška broj 381 posjedovnog lista broj 141. utvrđuje upisano pravo vlasništva i pravo posjeda na nekretninama koje su predmet ovog upravnog postupka, te ukazuje na činjenicu da je od 02.02.2002. godine na snazi novi premjer, jer su podaci starog premjera za KO P. stavljani van snage stupanjem na snagu katastra nekretnina za KO P. po novom premjeru a objavom podataka izlaganja o nekretninama i utvrđivanju prava na nekretninama nakon aero fotogrametrijskog snimanja, što je objavljeno u Službenim novinama FBiH broj: 60/22, pa na ovaj način se utvrđuje da su predmetne nekretnine upisane

kao svojina BiH i to nekretnine označene kao kč broj: 1399/10 i 1398 KO P. novog premjera a parcela kč broj 1651 uknjižena kao nekategorisani put dobro u općoj upotrebi putevi na ime Općine Olovo, a na osnovu KK Uloška broj 379 utvrđeno je da su parcele označene kao kč broj 1399/10 i 1398 KO P. novog premjera uknjižene kao posjed Bosne i Hercegovine, a parcela broj 1651 KO P. novog premjera u KK Ulošku broj 84 uknjižena kao posjed Općine Olovo – nekategorisani put sa dijelom 1/1, što znači da su predmetne nekretnine po novom premjeru vlasništvo države BiH i posjed države BiH odnosno nekategorisani put posjed Općine Olovo.

Nadalje, sud nalazi da je prvostepeni organ na osnovu uvida u elaborat odnosno dokumentaciju postupka izlaganja podataka o nekretninama i utvrđivanja prava na nekretninama za KO P., te zapisnika o toku izlaganja od 25.09.2000. godine i skice dopunskog premjera od 27.10.2000. godine utvrdio na kojim nekretninama je tužitelj vlasnik, te da predmetne nekretnine tužitelj u postupku avio fotogrametrijskog snimanja nije obilježio niti je bio u posjedu istih niti je podnosio zahtjev za utvrđivanje prava vlasništva, niti je navedeno da se radi o spornim nekretninama koje su uzurpacija.

Također prvostepeni organ pravilno postupka kada je na dan 08.07.2022. godine proveo postupak uviđaja na licu mjesta i o tome sačinio zapisnik broj 02-31-20/99 od 08.07.2022. godine, u okviru kojeg uviđaja je postupao i vještak geometar te je konstatovano koje su parcele predmetom uviđaja, a istom uviđaju prisustvovala je i svjedokinja K. M. rođena ... godine čiju izjavu je službeno lice koje vodi postupak uzela na zapisnik sa utvrđivanjem tačnih podataka, pri čemu je prvostepeni organ u postupku prije donošenja svog rješenja cijenio i kupoprodajni ugovor od 06.03.1981. godine zaključen između K. A. i oca K. R. a odnosno tužitelja, zatim je pribavljen i stav JP ŠPD ZDK Zavidovići poslovna jedinica Šumarija Olovo te da se isto preduzeće protivi priznavanju prava svojine na predmetnom zemljištu, tužitelju je kao stranci omogućeno da se izjasni na nalaz geometra i zapisnik što je učinjeno od strane punomoćnika tužitelja aktom od 05.03.2024. godine, zatim je cijenjena izjava geometra A. S., te je pribavljen i zaključak o dozvoli izvršenja od 26.08.1974. godine, te je cijenjeno i pravosnažno rješenje broj 03-47 od 04.04.1963. godine, zatim je cijenjeno i rješenje od 30.01.1980. godine kojim je određena naknada za nepriznato zemljište u visini od 4.077,15 tadašnjih dinara, te je prvostepeni organ savjesnom i brižljivom ocjenom svih izvedenih dokaza kako materijalne prirode tako i subjektivne prirode izveo pravilan zaključak o tome da na navedenim nekretninama ne postoji kontinuitet posjeda tužitelja odnosno njegovih prednika, a što prije svega proizilazi iz materijalnih dokaza i elaboratskog rješavanja uzurpacija te postupka izlaganja podataka i utvrđivanja prava na nekretninama nakon avio fotogrametrijskog izlaganja iz 2000. godine i uviđaja na licu mjesta da ne postoji faktički posjed niti postoje bilo kakvi dokazi vezani za posjed kao što je obrada, granica, korištenje odnosno obrada zemljišta i slično, pri tome se prvostepeni organ pravilno poziva i na Zakon o šumama ZDK te na Zakon o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom BiH i na Odluke Ustavnog suda BiH, te na kraju izvodi pravilan zaključak o tome da su predmetne nekretnine državno šumsko zemljište, da je na istima uknjiženo pravo vlasništva BiH, te da se na istim nekretninama ne može steći pravo vlasništva jer se radi o nekretninama koje su po kulturu šuma i da nema kontinuiteta posjeda niti faktičkog posjeda, te da zbog toga nisu ispunjeni uvjeti iz člana 34. i 35. Zakona o uzurpacijama (Službeni list SR BiH, broj: 6/78).

Naime, u pravcu pravilnog zaključivanja prvostepenog organa je činjenično stanje koje je utvrđeno na osnovu materijalnih dokaza, pri čemu je prema ocjeni ovoga suda prvostepeni organ pravilno zaključio da se izjava svjedokinje K. M. ima smatrati nepouzdanom i nepreciznom, te da ista ne može poslužiti kao dokaz u ovom upravnom postupku, pri tome sud nalazi da prvostepeni organ „nespretno zaključuje da je predmetni svjedok komšinica koja neće svjedočiti na štetu komšije koji je istu predložio za svjedoka“, obzirom na činjenicu da

prvostepeni organ izjavu predmetne svjedokinje nije smatrao lažnom nego da se radi o nepreciznoj i nepouzdanoj izjavi jer se radi o ženi duboke starosti koja je rođena ... godine, dakle, prvostepeni organ pravilno svoju odluku ne temelji na izjavi ove svjedokinje nego na materijalnim dokazima prikupljenim u toku ponovljenog upravnog postupka, te da se na osnovu svih materijalnih dokaza pravilno zaključuje da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno te pravilno primijenjene odredbe materijalnog prava, a pri tome je prvostepeni organ u svemu postupio u skladu sa uputama i pravnim shvatanjima iz presude Vrhovnog suda FBiH Sarajevo broj 04 0 U 001667 11 Uvp od 15.11.2012. godine, jer je poštujući upute i pravna shvatanja svoje rješenje i odluku o zahtjevu tužitelja donio na osnovu materijalnih dokaza a ne na osnovu vjerovatnih činjenica kako je to učinjeno u ranijem postupku, pri tome je prvostepeni organ vodio računa i o odredbi člana 24. stav 2., 3., 4. i 5. Zakona o uzurpacijama te članu 6. stav 1. istoga Zakona.

Odredbom člana 6. stav 1. Zakona o uzurpacijama propisano je da se neće priznati pravo svojine na zemljištu koje je uzurpirano prije 06. Aprila. 1941. godine ako je to zemljište pod šumom i dr., kako se to navodi u tačkama od a) do h).

S obzirom na izvode iz katastarskog – knjižnog uloška broj 84 izdatog od Službe za ekonomske poslove Općine Olovo od 15.02.2024. godine jasno proizilazi da su nekretnine odnosno parcele po novom premjeru broj 1398 i 1399/10 koje su predmetom ovog upravnog postupka po načinu korištenja šuma I, II i V klase, te da je nekretnina označena kao kč broj 1651 nekategorisani put, te da su navedene nekretnine državna svojina, jasno proizilazi da je opredjeljujuće da su iste pod šumom i da kao takve ne mogu na istima priznati pravo svojine odnosno pravo vlasništva tužitelja.

Na kraju, sud ukazuje da je prvostepeni organ u dispozitivu svog rješenja vodio računa o odredbi člana 24. Zakona o uzurpacijama a prije svega o stavu 5. istog člana kojim je propisano da uzurpirano zemljište pod šumom na kojem nije priznato pravo svojine uzurpant je dužan napustiti narednog dana po pravosnažnosti rješenja, a na koje činjenice je Vrhovni sud ukazao u citiranoj presudi.

Dakle, kako se radi o nekretninama koje su upisane kao vlasništvo i posjed države BiH, te da se radi o nekretninama koje su po načinu korištenja šuma, te da se radi o nekretninama sa kojih su udaljeni odnosno odstranjeni uzurpanti K. A. i K. U., te da je uzurpacija po osnovu kupoprodajnog ugovora iz 1981. godine uzurpacija poslije 08.jula.1955. godine nastala ponovnim uzurpiranjem od strane tužitelja 1981. godine, te da ne postoji kontinuitet u posjedu tužitelja i njegovih pravnih prednika, te da ne postoji niti faktički posjed niti dokazi o posjedu na terenu, to je prvostepeni organ donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje shodno odredbi člana 6. u vezi sa članom 24., 34. i 35. Zakona o uzurpacijama (Službeni list SR BiH, broj: 6/78).

U postupku ocjene pravilnosti i zakonitosti osporenog akta tuženog organa sud nalazi da je i tuženi organ u postupku odlučivanja po žalbi tužitelja od 05.04.2024. godine izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja od 18.03.2024. godine donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje kojim žalbu tužitelja odbija pravilno nalazeći da ista nije osnovana, pri čemu tuženi organ pravilno zaključuje da je prvostepeni organ u svemu vodio računa o uputama i pravnim shvatanjima iz presude Vrhovnog suda od 15.11.2024. godine, te da je u ponovljenom postupku pribavio dokaze materijalne i subjektivne prirode, te da je iste cijenio na pravilan i zakonit način te pravilno primijenio odredbe člana 34. i 35. Zakona o uzurpacijama, pri tome tuženi organ pravilno prihvata da je činjenično stanje na osnovu materijalnih dokaza pravilno i potpuno utvrđeno, te pravilno cijenjenu kako materijalni dokazi, tako i subjektivni dokaz izjava svjedoka

K. M. za koju i tuženi organ pravilno zaključuje da izjava svjedokinje nije takvog sadržaja da se na osnovu istoga može donijeti drugačije rješenje u odnosu na rješenje koje je donio prvostepeni organ a iz razloga što i tuženi organ smatra da su svjedočki iskazi dokazi subjektivne prirode, te da se isti mogu smatrati čvrstim i vjerodostojnim ukoliko u bitnom korespondiraju materijalnim dokazima, što u ovom upravnom predmetu nije slučaj jer se na osnovu svih materijalnih dokaza od strane prvostepenog organa izvodi pravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja i osnovanosti zahtjeva tužitelja te da izjava svjedokinje nije od značaja da bi se mogla donijeti drugačija odluka u vezi sa zahtjevom tužitelja.

Dakle, na osnovu svega naprijed navedenog sud zaključuje da su i prvostepeni organ, a i tuženi organ donijeli pravilna i na zakonu zasnovana rješenja koja se temelje na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju prvostepenog organa, pravilno izvedenom zaključku u pogledu činjeničnog stanja koje se temelji prvenstveno na svim pobrojanim materijalnim dokazima koje je prvostepeni organ pribavio u ponovljenom postupku, koje dokazi su upravni organi pravilno cijenili te pravilno primijenili odredbe člana 6., 24., 34. i 35. Zakona o uzurpacijama (Službeni list SR BiH, broj: 6/78), pri čemu sud zaključuje da upravni organi donošenjem svojih rješenja nisu počinili nikakve povrede pravila upravnog postupka niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužitelja kako to isti neosnovan navodi u svojoj tužbi.

Odlučujući o tužbi od 22.01.2025. godine sud nalazi da je ista neosnovana, te da tužitelj istom neosnovano ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava, na nepotpuno i nepravilno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primjenu odredaba Zakona o upravnom postupku.

U pogledu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sud nalazi da su ovakvi navodi tužitelja neosnovani te da tužitelj neosnovano i ničim utemeljeno smatra da na predmetnim nekretninama postoji kontinuitet korištenja zemljišta kako od strane tužitelja tako i od strane njegovih pravnih prednika, pri tome se tužitelj neosnovano poziva na rješenje iz 1963. godine i dopunsko rješenje od 10.04.1975. godine, ističući da K. A. kao pravni prednik tužitelja nije napustio navedeno zemljište niti je isto bio dužan napustiti, niti je tužitelju isplaćena naknada u novcu niti je istome dato drugo zemljište, te tužitelj neosnovano ukazuje i na ugovor o prodaji nekretnina iz 1981. godine a sve s obzirom na činjenicu da je prvostepeni organ u ponovno provedenom postupku na osnovu izvršenog uviđaja na licu mjesta, te izvoda iz katastarsko – knjižnog uloška broj 379 i 84 nedvojbeno utvrdio da se kao vlasnik i posjednik predmetnih nekretnina vodi država BiH, da su predmetne nekretnine po kulturu šuma I, II i V klase te nekategorisnai put, te da se radi o nekretninama na kojima se prema odredbi člana 6. Zakona o uzurpacijama ne može priznati pravo vlasništva, kao i na osnovu svih ostalih materijalnih dokaza navedenih i cijenjenih od strane prvostepenog organa u obrazloženju rješenja, što znači da tužitelj neosnovano navodima iz tužbe smatra da činjenično stanje u ovom upravnom predmetu nije pravilno i potpuno utvrđeno, te da je došlo do povrede načela materijalne istine iz razloga što u pravcu svojih navoda tužitelj niti sudu a niti drugostepenom organu nije dostavio bilo kakve dokaze na osnovu kojih bi se mogao izvesti drugačiji zaključak u pogledu činjeničnog stanja i u pogledu prava tužitelja po osnovu njegovog zahtjeva od 01.07.1999. godine.

Nisu od značaja navodi tužitelja da je na osnovu rješenja od 04.04.1963. godine trebalo posjednike sa predmetnog zemljišta brisati u katastru te da to nije učinjeno, jer je prvostepeni organ na osnovu provedenog postupka jasno utvrdio da na navedenim nekretninama ne postoji kontinuitet u korištenju istih kako od strane tužitelja tako i od strane njegovih pravnih prednika, te da shodno tome ne postoji faktički posjed niti dokazi i posjedu na navedenim nekretninama, a i sama činjenica da su navedene nekretnine po kulturu šuma jasno proizilazi da se na takvim

nekretninama ne može priznati pravo vlasništva kako je to propisano članom 6. stav 1. tačka a) Zakona o uzurpacijama.

Sud također nalazi da nije od značaja navod tužitelja u pogledu izjave K. M. iz razloga što niti prvostepeni organ a niti tuženi organ u obrazloženjima svojih rješenja ovu izjavu nisu smatrali kao davanje lažnog iskaza nego su zaključili da se ovakva izjava ne može prihvatiti iz razloga što je navedeni svjedok u svojoj izjavi bio neprecizan i nepouzdan jer se radi o osobi koja je rođena ... godine, a tuženi organ pravilno zaključuje da njena izjava takva kakva je data na zapisnik o uviđaju ne korespondira svim ostalim dokazima materijalne prirode i kao takva nije mogla dovesti do drugačijeg rješavanja ove upravne stvari.

U pogledu navoda tužitelja o tome da je angažovao osobu za obilježavanje predmetnog zemljišta u postupku avio fotogrametrijskog snimanja, te da su sačinjeni avio snimci uništeni prilikom poplave nisu potkrijepljeni bilo kakvim drugim dokazima ili navodima, pa i u smislu da se navede identitet osobe koja je eventualno izvršila obilježavanje predmetnog zemljišta.

Zbog svega navedenog sud nalazi da upravni organi nisu povrijedili načelo materijalne istine iz člana 7. u vezi sa članom 133. Zakona o upravnom postupku.

U pogledu navoda tužitelja koji se odnose na član 9. Zakona o upravnom postupku, sud nalazi da upravni organi nisu povrijedili niti navedeno načelo upravnog postupka odnosno načelo ocjene izvedenih dokaza iz razloga što se iz obrazloženja i prvostepenog rješenja, a i rješenja tuženog organa nedvojbeno zaključuje da su isti u svojim rješenjima ponudili pravilnu ocjenu svih dokaza kako materijalnu i subjektivne prirode, te na osnovu takve ocjene dokaza izveli pravilan zaključak o nepostojanju kontinuiteta posjeda predmetnih nekretnina od strane tužitelja i njegovih prednika.

Na kraju, sud nalazi da tužitelj u svojoj tužbi samo paušalno kao razlog podnošenja tužbe navodi pogrešnu primjenu materijalnih prava a da pri tome u obrazloženju iste tužbe uopšte ne navodi koje su to odredbe materijalnog prava pogrešno i na štetu tužitelja primijenjene, pa sud ovakav tužbeni navod i nije mogao cijeliti zbog nedostatka adekvatnog obrazloženja ovog razloga.

S obzirom na činjenicu da sud smatra da su upravni organi u postupku donošenja svojih rješenja vodili računa o odredbama Zakona o upravnom postupku, te pravilnoj primjeni odredaba Zakona o uzurpacijama, te posebno o uputama i pravnim shvatanjima iz presude Vrhovnog suda FBiH broj 04 0 U 001667 11 Uvp od 15.11.2012. godine, te da tužitelj navodima iz svoje tužbe nije učinio osnovanim razloge zbog kojih je ova tužba podnesena, to sud nalazi da su ovakvi navodi neosnovani, te da je i sama tužba neosnovana, pa je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, jer tužitelj nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost osporenih upravnih akata.

Zapisničarka

Sudija

Mandžuka Jasmina

Ahmetović Hilmo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.